

גוף אלמוני, שהתארגן בימים האחרונים בבית הטלוויזיה בירושלים, החל נוקט שורה של פעולות עוינות כנגד הנהלת רשות השידור, במטרה מפורשת לחשוף בפני הציבור את כל המחדלים הנובעים מן הניהול הכושל של התחנה. חברי הגוף, המעדיפים להישאר עילמי שם, זוקפים לזכותם את ההחלטות האחרונות של טכנאי הטלוויזיה, שלא להפעיל שני אולפנים בבת ובעונה אחת, ושלא להפעיל כלל את נידות השידור. אלו הן סאנקציות מפורשות העלולות להפריע בקרוב למהלך השידורים.

הטכנאים החלו בסאנקציות, לאחר שיינו תקן, שכתוצאה ממנו הועברו מתפקידיהם אלי קובו, האחראי על נידות השידור, ושמועון נחמה, מפקח היודאויטיפי-רקורדר, לתפקידים אחרים, ובכך סתמו אפשרות קידום של טכנאים מן השורה. עיקר הטענות מפונה כלפי מהנדס רשות השידור, שלמה גל ומהנדס הטלוויזיה יעקב סייירי, שאיננו כלל מהנדס.

עובדים על המקת. מיתקפה מכיוון אחר לגמרי מנהלים כנגד רשות השידור, בתי ההפקה הגדולים בארץ. הללו תובעים עינם פגישה עם הוועד המנהל, כדי לדון בדרכי עבודתו של אלי בן-עמרם, מנהל המחלקה הכלכלית. גם הוא מואשם בחוסר הבנה בטלוויזיה ולצרכיה. הדוגמאות שיש המפסיקים הפרטיים ומביאים, היו יכולות להיות בדיחות טובות מאוד, אלמלא היו מתרחשים הדברים במציאות.

דוגמה: כאשר מפיץ דורש 10 ימי ציינום, מיד עומדים עימו על המקח ונותנים רק שמונה. התוצאה: המפיק נאלץ לשקר ולבקש מראש 12 ימי צילום כדי שיורידו ל-10. אחד המפיקים של הטלויזיה וויניה סיפר על מקרה דומה שאירע לו. להפתעתו אושרה בקשתו במלואה ולא היה לו מה לעשות בשני ימי צילום מיותרים.

תוכניות

הבעיה:

בידור

לפני כחודש ימים הוקרנה על המסך הקטן תוכנית קונצרטינה מיסטר שתיים. כעבור שלושה ימים יצא צבי לביא, מבקר הטלוויזיה של מעריב, במאמר התקפה, בו

השחיתות באה לטלוויזיה

יותר מזאת: באופן תיאורטי יכול דן שילון להטיל על חברת "רוני" להפיק עבורו סרטים. צעד ראשון בכיוון זה הוא עשה כבר, כשלקח את שותפו לחברה, אהרון להב, החל מע-

ולחברות מסחריות להפיק עבורו סרטים, תקליטים ועיתונים, אינה שחיתות — אז שום דבר כבר אינו יכול להקרא בתואר זה.

בשעתו, בחודש מאי השנה, התעוררה סערה כאשר הסתבר כי דן שילון, אז אחראי ל"מבט ספורט", ביים באופן פרטי, תמורת תשלום, סרט על כינוס "הפועל", שהוא היה אחראי לכינוס בטלוויזיה. אז טענו כי שילון קיבל רשות מיוחדת מהטלוויזיה לחלטורה זאת כדי לאזן את משכורתו.

ן שילון, מי שהתמנה לא מכבר למנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה, הוא שותף פעיל בחברה רשומה בע"מ שהוקמה כדי לייצר, להפיק ולהפיץ סרטים, תקליטים ו-

עיתונאי להב

סיקו ככתב חופשי וכמפיק עצמאי עבור מחלקת החדשות של הטלויזיה.

דן שילון הוא עובד מדינה. חוקי התקשורת חלים עליו. כשם שמנהל משרד המסחר והתעשייה אינו יכול להיות בעל חברה ליבוא בשר קפוא, מנהל משרד התחבורה אינו יכול להיות בעל חברת מוניות ונציב מס הכנסה אינו יכול לפתוח משרד ייעוץ פרטי לנישומים, כך אין דן שילון יכול להיות בעל חברה פרטית העוסקת בתחום בו הוא עוסק כעובד מדינה.

אם הוא אינו מבין זאת, הוא חייב ללכת. שיעשה סרטים, תקליטים ו-עיתונים, אך לא על חשבון הציבור.

שרדן שילון

עיתונים. את החברה בשם "רוני", הקים דן יחד עם אהרון להב, חבר מרכז "הפועל" ועורך מדור הספורט של "דבר".

עובדות אלה אינן סוד וגם לא רכילות. הן רשומות שחור על גבי לבן אצל רושם החברות בירושלים. בלי שום בושה. ללא ניסיון להסוות את העניין.

ומי שסבר עד כה כי מחלליה של מחלקת החדשות בטלוויזיה הם רק עניין של טימטום, חייב להסיק את המסקנה כי יש כאן גם עניין של שחיתות. אם העובדה שמנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה הוא בעליה של חברה המציעה לציבור

"רוני" ביצועים והפקות בע"מ
 לעסק בהפקה וייצור של סרטים, תקליטים, עיתונים והפצתם.
 הון מניות: 20 אלף ל"י.
 מחולק ל-19,900 מני' רג, 10 מני' הנהלה.
 בעלי מניות: אהרון להב, ת"א; דן שילון, ירושלים.
 הוגש לרישום: עו"ד אהרון פריגיה ת"א.
 תאריך רישום: 3.6.71.
 כתובת החברה: בית ברליף ג' בעת שמואל.
 (57367/BN)

רישום חברת "רוני"

נראה ששילון לא נרתע מהביקורת הפומבית, הקים יחד עם חברו, אהרון להב, את החברה, שלקוחותיה יכול להיות יסוד לקוות כי הם יודעו גם בשידורי הטלוויזיה. עוד

מין ולהצמיח חומר חדש, שייכתב במיוחד עבור התוכנית. מחוסר בירדה מוכרה צמח להסתמך בעיקר על חומר ישן ולעוס. בתנאים כאלו נחשבת הכנת תוכנית בידור טלוויזיונית טובה לקריעת ים-סוף. ההוראות הנהוליות רק מסבכות ומקי-

שות על העבודה האמנותית. אין להבין מכאן חס וחלילה שיוסי צמח הוא קדוש מעונה. 80 אחוז מבמאי הטלוויזיה היו מוכנים להתחלף אתו ולעסוק בתוכניות הבידור. צמח מצא שטח להתגבר על המחסור בחומר חדש על ידי הקמת הרי-

כבים ישנים מחדש. הוא הביא אל המסך את רביעיית מועדון התיאטרון. את אררי חת הצהריים לאמן הבינלאומי גדעון זינגר, גר, שילם מכיסו הפרטי. לטלוויזיה לא היה תקציב. עבור התוכנית השנייה רצה צמח להקים

נבחרת ההתאחדות

נגד

נבחרת ההתפרקות

בתחום הספורט לפחות יכולה הטלוויזיה להרשות לעצמה להיות חוקפנית. ערב החג, במוצאי-שבת, במסגרת מבט לספורט, שודרה תוכנית סאטירית קצרה אך מצויינת. היא בעטה ללא רחם בכל מי שקשור באירועים האחרונים בתחום הכדורגל הישראלי. התוכנית, שנכתבה — והפעם גם בווימה — בידי דידי מנוסי, אשר הופיע בסרטון בתלבושת של שופט כדורגל, הירשתה לעצמה ללגלג וללעוג לכל הפרות הקדושות של הספורט הישראלי. הפעם לא היתה הסאטירה כלולה רק בתמליל אלא גם בעריכה ובהגשה הפילמאית. היתה זו דוגמא מאלפת לאן יכולה להגיע תוכנית טלוויזיה, כשהיא נעשית על ידי אנשים מבחוץ, שניתן להם חופש פעולה מלא.

שיאו של הסרטון, היה כמובן תיאור משחק כדורגל בין נבחרת התאחדות הכדורגל לבין נבחרת התפרקות הכדורגל, כפי שבוצע בסיו של גדי יגיל. להלן קטעים מתיאור המשחק בסיו:

הכדור אצל בנייהודה. בני יהודה בורעטים את הכדור להפועל חולון. הפועל חולון איננו והכדור יוצא החוצה. חוץ. אוטו, אוטו אוף ביונס.

בנייהודה מוציאים. הכדור עף לרוחב המגרש ונופל לרגלי שכונת התקווה. שכונת התקווה ברעטת. פגו לא נורמלי, רביר תי, ישר לחלונות בנין ההתאחדות ברחוב קרליבך ואצל הקהל מחליבן. שוברים

שופט-במאי מנוסי

השופט עציוני קובע בעיטה חופשית. יונה בלסמן מוסר לזיוראב, זיוראב לזיוראב.

במאי-בידור צמח יוכיח עם מבקר

האשים את במאי התוכנית יוסי צמח, בי לחץ כלפיו, בכך שטילפן אליו ערב הקרנת התוכנית והציע לו לקטול אותה כשם ש-קטל את קונצרטינה מיסטר 1. צמח היה מוועד למראה הדברים הכתובים. במידה רבה בצדק.

מה הבעיות? בארץ יש היצע מוגרבל מאוד של אמני בידור. רובם אנשי חאלטורה מובהקים ביותר. אף פעם אין להם זמן. לעיתים רחוקות מאוד הם מוסיפים חומר חדש לתוכניתם. התקציב של הטלויזיה כמעט שאינו מאפשר לבמאי להור